

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๒ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๙

งานประมวลวิถุาน

อำเภอนาแก จ.นครพนม เหล่านี้เราไปหมดแล้ว เทียวกรรมฐาน อ.นาแก เข้าไปถ้าพระเวส ถ้าตาดถ้าอะไร เราเคยไปพักภาวนาที่นั่นตอนเทียวกรรมฐาน เพราะฉะนั้นจึงเห็นหมดบรรดาป่าเขาที่ไหนๆ เฉพาะภาคอีสานนี้ดูว่าจะเห็นหมดเลย เป็นป่าเป็นเขาที่ไหนๆ ไปหมด อ.นาแก เดียวนี้ขึ้นมุกดาหารหรือนครพนมไม่รู้จะขึ้นนครพนม มุกดาหารเป็นอำเภอแต่ก่อนแล้วตั้งเป็นจังหวัด อ.นาแกนี้อาจจะไปมุกดาหารหรือจะไปทางนครพนมก็ไม่รู้(นครพนม เจ้าคะ) โอ้ ขึ้นนครพนม มันก็กำกั๊งกัน ไปทางมุกดาหารกับมานครพนม อ.นาแก อยู่จุดกลาง

พูดถึงเรื่องเทียว ดินะสมัยที่เรายังกำลังเทียวอยู่นั้น สถานที่อำนวนยทั้งนั้น พวกป่าพวกเขาอำนวนยร้อยเปอร์เซ็นต์เลย คือแต่ก่อนไม่มีรถมีรา สถานที่ต่างๆ เป็นที่ของแผ่นดิน ใครอยู่ที่ไหนๆ อยู่ได้หมดเพราะไม่มีใครสงวนที่ เป็นที่ของแผ่นดินเลย ไปที่ไหนจึงสะดวกๆ หมดเข้าป่าเข้าเขา เห็นว่าที่นี่สะดวกสบายแวะเข้าไปอยู่เลย เป็นป่าเป็นเขาไม่มีใครสงวน ครั้นต่อมามีรถมีรา พอมีรถมีราการค้าการขายกระจายออกไป แหละ ทีนี้อะไรๆ เลยกลายเป็นสินค้า สถานที่เหล่านั้นเลยเป็นที่สงวนหมดเลยเดียวนี้ ตอนที่เรатеียวอยู่นั้นนับว่าเดชะอยู่ ร้อยเปอร์เซ็นต์ๆ สะดวก

อย่างมาสร้างวัดป่าบ้านตาดนี้เหมือนกัน เป็นดงเป็นป่าทั้งนั้น มาสร้างได้ประมาณสักสิบกว่าปี พอสร้างเสร็จเรียบร้อยแล้วเห็นคนสัญจรไปมาเข้าออกแถวนี้ เพราะเป็นดงทั้งนั้นนี้ ดงทั้งหมดถึงภูเขานู่น ภูเขาที่มองเห็นเป็นดงทั้งนั้น อย่างอำเภอหนองแสงทุกวันนี้คือดง กลายเป็นอำเภอแล้ว เห็นคนผ่านไปผ่านมา เอ้อ นี่เขาจะมาปลูกบ้านสร้างเรือนในดงนี้นะ ดงนี้จะหมดละที่นี้ ผ่านหน้าวัดไปนี้ทางเข้าไปนี้ๆ ทางที่ไปทุกวันนี้ เห็นคนผ่านเข้าผ่านออกๆ แล้วไม่มีแต่ที่นี้ ที่อื่นก็ผ่านเข้ามา ๔ ทิศผ่านเข้ามาหมด เลยกลายเป็นอำเภอไป ดงหมด ป่าทั้งหลายหมด พวกสัตว์พวกเนื้อหมด นี่บ้านสัตว์นะตั้งแต่วัดป่าบ้านตาดนี้ไปเข้าถึงภูเขา เป็นดงใหญ่ล้วนๆ เลยกลายเป็นบ้านไปหมด จากนั้นก็ตั้งเป็นอำเภอหนองแสงขึ้นมาแล้ว ตั้งในท่ามกลางดงนะ อย่างนั้นละมันกลายเป็นบ้านผู้บ้านคน ไม่สะดวก

นับว่าเดชะอยู่ตอนที่เรатеียว ตอนเรามาตั้งสำนักขึ้นมาด้วยความจำเป็นเกี่ยวกับโยมแม่ หลังจากนั้นมาเก้าปีสิบปีคนก็ทยอยเข้าไป ดงนี้ก็เลยเป็นบ้านไปหมดแล้ว ตอนนั้นเราไม่ได้เทียวแล้วแหละ ก่อนหน้านั้นสะดวกสบายมากเทียวกรรมฐาน พูดที่ไหนจึงเห็นหมด อย่างที่ว่านี่ก็อ.นาแก อ.นาแก ถ้าพระเวส เราเคยไป

พักถ้าพระเวส ถ้าตาสด จากถ้าพระเวสมาถึงบ้านแก้ง พวกโยมเขาไปจ้งหันไปใส่บาตร กลางทาง พระลงมาจากถ้าพระเวสกลางทาง มารับจ้งหันที่นั่น ทาง ๔ กิโลเมตร ทุกวันนี้คงหมดแล้ว เป็นไร่เป็นสวนหมด ไม่เป็นป่าเป็นดงเหมือนแต่ก่อน

แต่ก่อนทุกอย่างอำนาจการประกอบความพากเพียรของพระ เดี่ยวนี้ไม่ค่อยสะดวก ถ้าไปก็ไปตามจุดเสีย ตามจุดๆ ที่จะไปพักตามลำพังหรือตามอัยยาศัยไม่มีที่พักแล้วเดี๋ยวนี้ มันเป็นที่สงวนไปหมด ไปก็ต้องไปตามจุดๆ เช่นอย่างไปภูผาแดง ไปภูสังโฆ บริเวณแถวนั้นกว้าง ถ้าไปพักที่นั่นไปที่ไหนก็ได้ ภูว พอเข้าภูวแล้วไปที่ไหนก็ได้ มันเป็นจุดๆ เดี่ยวนี้ไม่เหมือนแต่ก่อน

การภาวนาพระพุทธเจ้าสอนให้อยู่ในป่าในเขา คือเข้าไปอยู่ในป่าในเขาแล้วจะให้เห็นเรื่องความดีความดีของใจ โลกนี้ไม่มีใครดูหัวใจโลกวิฆาน จึงระบาศาดกระจายไปด้วยความเกิดแก่เจ็บตาย ไม่มีต้นมีปลาย คือหัวใจนี้มันกระจายวิฆานวิฆจักร ให้เกิดแก่เจ็บตายจากความยุ่งเหยิงวุ่นวายของกิเลสนั้นแหละ หมุนอยู่ ไม่มีใครดูหัวใจนะ แล้วจะไม่ว่าพระพุทธเจ้าเลิศได้อย่างไร มีพระพุทธเจ้าพระองค์เดียวเท่านั้นดูหัวใจ ซึ่งเป็นจุดสำคัญแห่งวิฆานวิฆจักรและวิฆจักร อยู่จุดเดียวกัน

วิฆานก็คือกิเลสพาสัตว์ทั้งหลายให้หมุนเวียนไปด้วยความดีความดี ความผลึกความดีของกิเลสนั้นแหละ ให้อยากให้ทะเยอทะยาน ให้ดีให้ดีไม่มีที่สิ้นสุดยุติไปได้คือกิเลสนั้นแหละ กิเลสไม่พาใครไปให้สิ้นสุดยุติหรือให้พอ ไม่มี คำว่ากิเลสอะไรก็เข้าทำทั้งนั้นดังพูดตะกั๊ อะไรก็เข้าทำหมดถ้าเป็นเรื่องของกิเลส พาเกิดพาทายก็กั๊ก็กั๊ยังเข้าทำทั้งนั้น ไม่ได้สนใจหรือกลัวความเกิดความตาย แต่สาเหตุแห่งความเกิด ความตายความทุกข์ยากลำบากมันไม่สนใจ

มันสร้างแต่สาเหตุ มันก็เกิดตายๆ เป็นความทุกข์ความลำบากยากจนเข็ญใจไปตลอดไม่มีต้นมีปลาย คือวิฆานของกิเลสพาสัตว์ให้หมุนเวียนภพแล้วภพเล่า เกิดแล้วตายเล่า ภพเก่าภพใหม่ไม่ค้ำนึ่งค้ำนวน แล้วแต่กรรมมันจะหมุนเข้าไปหาที่เก่าที่ใหม่ ตกนรกหมกใหม่ก็ครั้งก็หนไม่นับนะ เป็นสัตว์เป็นบุคคลประเภทต่างๆ ไม่นับ เพราะการทำชั่วๆ ซากๆ ทำดีทำชั่วไปเรื่อย ขึ้นสวรรค์ชั้นพรหมลงมาเหมือนบันไดลงนรก อเวจี หมุนไป มีจิตดวงนี้เป็นสำคัญ จิตดวงเดี่ยวนั้นแหละ จิตดวงนี้ที่พาหมุนตลอดเวลา ใครดูมันไม่มี สามโลกธาตุไม่มีใครดูจิตดวงเป็นวิฆานเป็นพื้นเป็นไฟผลัดกันอยู่ตลอดเวลา เพราะฉะนั้นเรื่องวิฆานจึงไม่มีคำว่าต้นว่าปลาย เงื่อนต้นเงื่อนปลายของวิฆานแห่งความเกิดแก่เจ็บตายของสัตว์ทั้งหลายนี้จึงไม่มี เพราะกิเลสไม่เคยมีเมืองพอ หมุนตลอดกิเลส ท่านเรียกว่ากิเลส อยู่ในหัวใจสัตว์

งานกิเลสกว้างขวางมากไม่มียุติ ไม่มีเงื่อนไขต้นเงื่อนไขปลายคืองานของกิเลส วกไปวนมาเหมือนรถไต่ขอบตั่งนี้แหละ เป็นข้อเปรียบเทียบอย่างนั้น คืองานของกิเลส งานเบิกกว้างตลอดไม่มีที่ว่าจะคับแคบตีบตันเข้ามาหาจุดที่หมาย งานของกิเลสมีแต่เบิกกว้างเป็นฟินเป็นไฟไปเรื่อย ๆ งานใดก็ตามในโลกอันนี้กิเลสควบคุมทั้งนั้น เป็นงานที่หาความยุติไม่ได้ ที่นี้ตรงกันข้ามงานของธรรม เป็นงานประมวลนะงานของธรรม งานกิเลสนี้เป็นงานเบิกกว้าง ความเกิดแก่เจ็บตาย ความทุกข์ความลำบากไม่มีประมวลเกิดจากงานของกิเลส

ที่นี้หมุนเข้ามาทางด้านธรรมะ ประมวลตรงกันข้าม งานของธรรมะงานของการทำบุญให้ทาน รักษาศีล เจริญเมตตาภาวนา นี่เป็นงานที่จะม้วนความเกิดแก่เจ็บตายที่ยืดยาวทั้งหลายนั้นให้ใกล้เข้ามาแคบเข้ามา ๆ เข้ามาหาจุดที่เกิดที่ตายได้แก่หัวใจ ด้วยอำนาจแห่งบุญกุศล พอตัวแล้วเผาสถานที่เกิดแก่เจ็บตายของกิเลสที่มันตั้งกองทัพใหญ่ไว้บนขาดสะบั้นลงไป นั่นละท่านว่าถึงนิพพาน ยุติที่ตรงนี้ งานอื่นไม่มีที่ยุติ ถ้างานของศีลของธรรมมีที่ยุติ มารวมกันที่จุดนี้แหละ

ที่ท่านว่า ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงระลึกชาติได้ ก็พระองค์เองเป็นผู้เกิด พิจารณาย้อนหลังไปเท่าไร ๆ ก็คือตัวนี้เองตัวเกิด ก็ภพที่ชาติก็ภพก็กลับเกิดมาเท่าไร คือจิตตัวไม่ตายนี้แหละ พอตรัสรู้ผางขึ้นมานี้ตามรอยของเจ้าของ รู้รอยของเจ้าของ เรียกว่า ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ระลึกชาติย้อนหลังได้ จากนั้นมาก็พิจารณาจุตูปปาตญาณ ความเกิดความตายของสัตว์ทั้งหลายก็แบบเดียวกันอีกมากมายยิ่งกว่าจิตวิญญานของพระองค์เพียงดวงเดียว เพราะสัตว์โลกมีมากต่อมาก เปลี่ยนไปด้วยความเกิดความตายอยู่อย่างนั้นตลอดเวลา นี่อันที่สอง

ท่านทรงเจริญอานาปานสติวันที่จะตรัสรู้ พอปฐมยามก็บรรลุ ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ระลึกชาติย้อนหลังได้ มีภพที่ชาติ ระลึกชาติย้อนหลังได้หมด พอมัชฌิมยามก็ทรงบรรลุจุตูปปาตญาณ ทรงพิจารณาดูความเกิดความตายของสัตว์ทั้งหลายได้ เช่นเดียวกับทรงพิจารณาภพชาติของพระองค์เอง การเกิดการตายของสัตว์ไม่มีประมวล เป็นอยู่อย่างนี้ตั้งกับตั้งกลับมานั้นเห็นไหมละ พระองค์ก็ทรงประมวลเอาเรื่องทั้งสอง คือเรื่องปุพเพนิวาสชาติปางก่อนที่พระองค์เคยเกิดตายมา และสัตว์ทั้งหลายที่เคยเกิดตายเหมือนกันมาประมวลว่า ทั้งสองนี้เกิดมาเพราะอะไร อะไรเป็นสาเหตุ จึงต้องมาเกิดมาตายด้วยกันหมดสัตว์โลก จะไปไหนไม่ยอมไป วกเวียนมาหาความเกิดตาย สูง ๆ ต่ำ ๆ ลุ่ม ๆ ดอน ๆ อยู่ในวัฏจักรนี้แหละ หาทางออกไม่ได้ เพราะอะไรเป็นสาเหตุ นั้นเอาละนะ

พิจารณาลงไป เรียกว่าพิจารณาปัจจัยการ หาสาเหตุที่พาให้สัตว์เกิดตายไม่หยุดไม่ถอย พิจารณาเข้าไปๆ ก็ไปถึง อวิชชาปจฺจยา สงฺขารา สงฺขารปจฺจยา วิญญฺญาณิ ที่เราเทศน์ทุกวันนี้เราบอกว่า ให้ตั้งสติให้ดี คือเอาต้นตอมันเลย เราไม่ไปพิจารณาให้ยืดยาวเสียเวล่ำเวลา บอกว่า ตั้งสติให้ดี ถ้าสติตั้งดีเท่าไรกิเลสอยู่ภายในใจนี้จะเกิดไม่ได้ กิเลสจะเกิดไปตามสังขาร สังขารคือความคิดปรุง ความคิดปรุงนี้อวิชชาดันออกมาให้อยากคิดอยากปรุง พอปล่อยนี้มันก็คิด คิดวันยังค่ำคืนยังรุ่งวันแต่หลับตีไม่ตีหลับฝันไปอีก มันก็คิดจึงฝันของมันไป มันออกจากสังขาร สังขารออกจากอวิชชา เราจึงบอกว่าตั้งสติให้ดี เพราะได้ประมวลมาหมดแล้ว การภาวนาได้ประมวลมาลงในจุดนี้ที่จะระงับดับกิเลสโดยประการทั้งปวงได้ จนกระทั่งถึงขั้นโดยสิ้นเชิง ไม่หนีจากนี้ มหาสติมหาปัญญา นั้นจะดับหมด จึงว่าให้ตั้งสติให้ดีการภาวนา เผลอแพลส์ออกแล้วนะ

คือสังขารนี้ถูกผลักดันจากอวิชชา ความอยากคิดอยากปรุงดันออกมาจากทางสังขาร พอสติปิดไว้ไม่ให้ออกมันก็ตีบตันอันต์ภายในใจเหมือนอกจะแตก มันอยากคิดอยากปรุง สติปิดเอาไว้ไม่ยอมให้คิดมันก็คิดไม่ได้ ส่วนมากนักปฏิบัติต้องเอาคำบริกรรมปิดช่อง สติติดเข้าไปอีกทีหนึ่ง คำบริกรรมจะเอาคำใดก็ได้ พุทโธก็ได้ ธัมโมก็ได้ สังโฆก็ได้ หรืออานาปานสติ ตามแต่จริตนิสัยชอบ นี้เรียกว่าบทรกรรมปิดทางเดินออกมาของกิเลส ได้แก้ตัวสังขาร เอาอันนี้ปิดให้แน่น สติจับติดไม่ยอมให้คิด เอา มันจะไปทางไหน โลกอันนี้ไม่มีอะไรมีแต่คำบริกรรมกับสตินี้เท่านั้น สละหมดความอยาก ความติดความดันนี้เต็มหัวใจ อยากขนาดไหนไม่ยอมให้เป็นไป จะให้เป็นไปตามธรรมนี้เท่านั้นคือคำบริกรรม เอาคำใดก็ตามตั้งสติไว้ให้ดี

เวลาชั้นเวทีต้องเป็นอย่างนั้น เป็นอื่นไปไม่ได้ไม่เกิดผลประโยชน์ นักปฏิบัติผู้ที่อยู่ในป่าในเขาเช่นพระกรรมฐานท่านมีเวล่ำเวลา หน้าที่การงานอย่างเดี๋ยวนี้เท่านั้นท่านจึงทำได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย เอา ปิดไม่ให้มันออก โห ออกจะแตกนะมันดันๆ นักมวยต่อยกันใครก็จะเอาชนะๆ กิเลสกับธรรมต่างอันต่างก็จะเอาชนะกัน เมื่อไม่ถอยก็ธรรมชนะ จิตสงบลง ความดีความดัน ความอยากคิดอยากปรุงของจิตที่มันผลักมันดันออกมานี้สงบตัวลง อ่อนลงๆ คำบริกรรมกับสติติดแนบๆ มีกำลังมากขึ้น สร้างความสงบใจขึ้นมาได้ นั่น ธรรมสร้างความสงบใจขึ้นมา จิตสงบเย็นสบายๆ เมื่อหนักเข้าๆ ก็สว่างไสวขึ้นมาๆ เพราะจิตได้รับอารักขาการรักษาตลอดเวลา ไม่ปล่อยให้กิเลสมาเผาอยู่เสมอ

ปิดช่องให้ดีทางเดิน เราเอามาย่อยๆ เลย เพราะได้เดินมาหมดแล้ว ใครสติดีเท่าไร จิตจะตั้งรากตั้งฐานได้ จิตไม่เคยสงบจะสงบ จากสงบจะแน่วแน่นลงไป เย็นลง

ไปๆ จนแน่นหนามั่นคงในความสงบ นั้นละผลแห่งการภาวนา ความคิดความปรุงทั้งหลายที่ก่อวนเราตลอดเวลาจะระงับลง เพราะนั่นเป็นกิเลส นี่เป็นธรรมเป็นน้ำดับไฟระงับสงบลงๆ นี้เรียกว่างานประมวลวิภูวน มาลงในจิตตภาวนา การให้ทาน รักษาศีล เจริญเมตตาภาวนา งานทั้งหลายเหล่านั้นไหลเข้ามาหาจิตตภาวนา จิตตภาวนานี้เป็นเหมือนกับทำนบใหญ่

แม่น้ำต่างๆ ออกมาจากทาน จากศีล ไหลเข้ามาๆ มารวมที่ทำนบใหญ่คือจิตตภาวนา มารวมอยู่ที่นี้หมดเป็นทำนบใหญ่แล้ว ยกจิตให้พ้นจากทุกข์ได้เลย นี้เรียกว่างานประมวลวิภูวน มายุติลงที่จิตตภาวนา เป็นงานที่ยอดเยี่ยมที่สุดหรือเลิศเลอที่สุดคืองานภาวนา เป็นที่รวมแห่งงานบุญกุศลทั้งหลาย มาอยู่ที่จิตตภาวนาหมด เป็นทำนบใหญ่ยกสัตว์ให้พ้นจากทุกข์ได้โดยสิ้นเชิง พวกกันจำเอานะ

งานเหล่านั้นที่โลกทั้งหลายทำมา ใครระลึกได้เมื่อไรรู้ได้เมื่อไรไม่มี เราอยากบอกชัดๆ ดิ้นกันมาตั้งแต่วันเกิดกระทั่งถึงวันตายทั่วโลกดินแดน มีใครประมวลมาคิดงานนี้มันงานยังงไรไม่มี มีแต่ตื่นขึ้นมาก็ติดก็ตื่นจนกระทั่งถึงหลับ สุดท้ายตั้งแต่เกิดมาจนกระทั่งถึงตาย มีแต่ติดแต่ตื่นกับงานที่ลุ่มลุ่มตลอดเวลาเหมือนไฟได้เชื้อ งานกิเลสเป็นงานเหมือนไฟได้เชื้อ มีอะไรเผาตลอด จะให้ไฟยอมเชื้อไม่มี ให้กิเลสยอมเหยื่อมันไม่มี ได้มาเท่าไรยิ่งติดยิ่งตื่น กิเลสมันเผาเรื่อยๆ พวกกันจำเอา

งานเหล่านี้งานเบิกกว้าง งานวิภูวนของสัตว์โลก งานศีลงานธรรมนี้เป็นงานตะล่อมเข้ามา งานบุญงานกุศลนี้ตะล่อมความทุกข์ทั้งหลายที่เกิดจากวิภูวนให้หย่นเข้ามาๆ จนมาถึงใจ เรียกว่างานประมวลภพชาติ ประมวลทุกข์ทั้งหลายมาลงที่ใจ ได้แก่การกุศล การให้ทาน รักษาศีล ภาวนา เหล่านี้เป็นงานประมวลวิภูวนหรือกองทุกข์ทั้งหลายให้เข้าสู่จุดรวมๆ เมื่อมากแล้วก็เข้าสู่จิตใจ เป็นงานวิมุตติหลุดพ้นไปเลย พวกกันจำเอานะ

ใครพูดคำพูดอย่างนี้ ใครรู้อย่างนี้ นอกจากพระพุทธเจ้าไม่มีใครรู้ใครเห็น พระพุทธเจ้าประมวลงานมาให้สัตว์ทั้งหลายได้มีทางออก ให้กิเลสไม่มีประมวล เบิกกว้างออกไปไม่มีประมาณ ตกนรกหมกไหม้เกิดแก่เจ็บตายก็กัปก็กลับไม่มีประมาณสำหรับกิเลส แต่ธรรมแล้วมีประมาณ ประมวลเข้ามาๆ เต็มที่แล้วหลุดพ้นไปได้เลย จำเอานะ เอละแค่นั้นวันนี้

ธาตุกำลังจะเปลี่ยน รู้สึกตอนกลางคืน คือธาตุชั้นธัมมันละเอียดยมาก ธาตุชั้นของเรานี้มันละเอียดยมาก มันเปลี่ยนเวลาไหนๆ มันจะบอกในตัวของมัน คือจิตเป็นสำคัญ เหล่านี้จะรู้ได้เพราะจิตละเอียดย ถ้าจิตไม่ละเอียดยแล้วตายกองกันไม่รู้เรื่อง จิตนี้มันไหวคือมันรู้ได้เร็ว ทีนี้ธาตุชั้นธัมมันก็เลยเป็นสิ่งที่ละเอียดยอ่อน เหมือนอย่างเส้นหญ้า เราดู

ต้นไม้ภูเขาเขานิ่งอยู่ ดูเส้นหญ้าที่มันไหว คือลมเบาๆ พัดมันก็ไหวได้ ธาตุชั้นที่ละเอียดแล้วเป็นอย่างนั้น อาการต่างๆ จะเป็นความสุขความทุกข์มาสัมผัสนี้ มันจะไหวของมันอยู่ในธาตุ เหมือนใบหญ้าไหว

เมื่อคืนนี้ดูอาการค่อยเปลี่ยนแปลง เปลี่ยนแปลงในธาตุในชั้น ดูอาการเปลี่ยนเมื่อคืนนี้ตั้งแต่เที่ยงคืนไปดู พุดยังงัยมันก็ไม่รู้เรื่อง เราอยากพุดให้เต็มปาก ให้อั้วพวกบ่า นี้จะรู้เรื่องอะไร เราอยากว่าอย่างนั้น หรือว่าไปแล้ว พวกบ่ามันจะรู้อะไร เราอยากว่าอย่างนั้นหรือว่าไปแล้ว ความหยาบกับความละเอียดของใจ ของธาตุชั้นมันจะเป็นไปตามๆ กัน ยิ่งเป็นใจที่บริสุทธิ์นี้จะพุดว่าละเอียดอ่อนที่สุดๆ ที่นี้ธาตุชั้นก็เลยกลายเป็นธาตุชั้นที่ละเอียดไปตามๆ กัน เลยกลายเป็นเส้นหญ้า อะไรมาผ่าน เช่นลมเบาๆ มาเหมือนลมหายใจนี้ไปผ่านเส้นหญ้ามันก็ไหว คือธาตุชั้นมันละเอียดเป็นอย่างนั้น

เป็นมานานตั้งอาทิตย์กว่าแล้ว ธาตุชั้นเราก็ดูมัน พิจารณามัน เพราะฉะนั้นควรคิดอะไรออก เอาอะไรเข้ามาจึงต้องพิจารณา พลิกแพลงเปลี่ยนแปลงโดยลำพังตัวเอง บอกใครไม่ได้ ต้องเป็นเรื่องเจ้าของเองที่พิจารณาเรียบร้อยแล้วจะควรแก้ไขยังงัย พักอะไรไม่พักอะไรดู สังเกตมัน แล้วก็ค่อยแก้ไขกันไปอย่างนั้น จะเอาเรื่องนอกๆ หยาบๆ มาใส่ไม่ได้ เพราะธาตุชั้นส่วนละเอียดมี จึงต้องได้ใช้จิตที่เป็นส่วนละเอียดด้วยกัน ปฏิบัติกันได้ถูกต้อง

วันนี้อาการค่อยคลี่คลาย สำหรับยาตอนเช้าไม่เอา ตอนเช้ามีอาหารแล้ว จะฉันก็ฉันตอนเย็น ตอนเย็นเป็นเวลาธาตุเบาหรือต้องการความอดทน ก็เอายานั่นหนุนกัน ตอนค่ำ ตอนเช้ามีอาหารอยู่แล้วยานี้จึงไม่จำเป็น เราบอกอย่างนั้น คือให้พอดี กะให้พอดี ไม่ปรนเปรออะไรโดยหาเหตุผลไม่ได้ ไม่เอานะนี่พุดจริงๆ ไม่เหมือนใคร จะว่าอะไรอีกก็เหมือนธรรมเท่านั้นว่างั้น อะไรจะมีมากมีน้อย ธรรมนี้จะคัดเลือกโดยอัตโนมัติๆ ให้พอเหมาะพอดีทุกอย่าง ไม่ใช่อะไรก็เข้าทำๆ ตายแล้วเป็นยังงัยเข้าทำเหอ พิจารณาซิ มันมีแต่พวกเข้าทำพวกเรา เต็มศาลานี้มีแต่พวกเข้าทำ หันหน้าเข้าไปหาหมอน มองเห็นหมอนนี่เข้าทำ ปืบเลยล้มตุม เลื้อก็เข้าทำ มีแต่ของเข้าทำ ทางจกรรมไม่มอง พวกเข้าทำไปแบบนั้น ลูกศิษย์หลวงตาบัวมีแต่พวกเข้าทำในเสื้อในหมอนทั้งนั้นแหละ

เห็นอาการของธาตุชั้น เมื่อคืนนี้ค่อยคลี่คลายออก มันเป็นของมันเอง เพราะจิตนี้มันดูกันอยู่ตลอดเวลาโดยหลักธรรมชาติ มันรู้กันตลอดเวลา ไม่เคยพุดให้ใครฟัง เวลาสัมผัสก็พุดไปอย่างนั้นแหละ อะไรจะรวดเร็วยิ่งกว่าจิต ให้ถึงขั้นมันละเอียดสุด ยอดดูซิพุดไม่ถูกเลย นอกจากดูไปแบบหุนหวกตาบอดไปอย่างนั้น ไม่รู้ไม่ชี้ไปอย่างนั้น

ถึงเวลาจะใช้ก็ใช้ ตีปี่วะที่เดียวเลย เจ้าของยังเชื่อช่าอยู่ ตีปี่วะล้มนงยังไม่รู้ว่าถูกตี เป็น
อย่างนั้นนะพวกเรา เอาละให้พร

พากันตั้งใจภาวนา เข้ามาวัดมาวามาสถานที่อบรมดูให้ดีทุกอย่าง จึงเรียกว่ามา
อบรม สถานที่นี้ควรจะเป็นที่อบรมได้ ตลอดพระเณร เราเป็นหัวหน้าควบคุมตลอด
การประพฤติปฏิบัติตามหลักธรรมวินัยตรงเป่งตลอดไม่มีเคลื่อนคลาด พระเณร
เคลื่อนไหวไปมาอย่างไรมีหลักธรรมหลักวินัยคือองค์ศาสดาติดแนบกับตัวตลอด ทาง
ภายในก็มีสติ อันนี้ลำบากมากนะ มันมีแต่เข้าทำทางเปลอ พวกนี้พวกไปทางเปลอ
เข้าทำ เราตามไม่ทันซิ เราเชื่อตอนนี่ ตามพวกเข้าทำไม่ทัน มีแต่เปลอทั้งนั้นเข้าทำทั้ง
วัดพวกนี้ ผู้ตามมันไม่ทันละซิ อันนี้เรายอมรับว่าเราเชื่อ ไม่ทันพวกเข้าทำ

มาศึกษาอบรมต้องเอาให้จริงให้จัง กิเลสจะพัง ศาสดาองค์เอก สวากขาตธรรม
ตรัสไว้ชอบแล้ว เป็นทางโล่งเพื่อมรรคผลนิพพาน ขอให้ก้าวเดินตามนี้จะไม่
คลาดเคลื่อน กาลเวลาอย่าเอามายุ่ง ให้อยู่กับหลักธรรมหลักวินัยนี้คือองค์ศาสดา นี้คือ
องค์ที่จะจุดลากให้ถึงนิพพานคือธรรมคือวินัย นอกนั้นไม่มี ไม่มีอะไรที่จะแม่นยำเป็น
ทางราบรื่นเพื่อทางพ้นทุกข์โดยลำดับได้ยิ่งกว่าหลักธรรมหลักวินัยที่สอนไว้แล้ว ให้ยึด
นี้ให้ดี(ทองคำวันนี้ได้ ๒ บาท ๕๐ สตางค์ครึ่งผม) ก็นับว่าได้เยอะอยู่ ๒ บาทเยอะอยู่
ได้วันละเล็กน้อยชิมซาบๆ นี่ละเราพยายามที่สุดสำหรับพี่น้องลูกหลานชาวไทยเรา
อะไรที่พอชวนชวยได้เราจะพาชวนชวยตลอดมาเลย แบบไหนๆ พาออกพาเดินเพื่อ
ชวนชวยเขาสู่ส่วนรวม

นั่นเห็นไหมเขียนอยู่นั้น พินัยกรรม เขามาถ่ายรูปเอาไว้ พินัยกรรมนี้คือว่า เวลา
เราตายแล้วเป็นวาระสุดท้ายที่เราทำประโยชน์ให้โลกอย่างเปิดเผย เมื่อเราตายไปแล้ว
นั่นทำพินัยกรรมไว้ว่า ท่านผู้มีศรัทธามาบริจาคทำบุญให้ท่านเพื่อเผาศพเรา จตุปัจจัย
ไทยทานมีเล็กน้อย ตั้งกรรมการขึ้นกำกับรักษาให้เข้มงวดกวดขันในปัจจุบันจำนวนนี้
ห้ามเอาไปสร้างหุๆ หราๆ เพื่อประดับโลงศพเผด็จหลวงตาบัว อย่าเอามายุ่ง อันนี้ที่
จะเป็นประโยชน์แก่โลกผู้มีชีวิตอยู่ เราจะหมุนมาทางนี้ หลวงตาบัวเผาด้วยไฟได้ยาก
อะไร เข้าใจหรือ จะตั้งกรรมการขึ้นเก็บรักษาเงินจำนวนนี้ทั้งหมด ไม่ให้เอาไปยุ่มยาม
ที่ไหนเลย นี่เราสั่ง นั้นเขียนพินัยกรรมไว้

ที่นี้พอเราตายแล้วพวกบรรดาศรัทธาทั้งหลายเขานำมาบริจาค มีคณะกรรมการ
เก็บรักษาเรียบร้อย พอเสร็จเรียบร้อยแล้วเงินจำนวนนี้ยกเข้าซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวง
ปึงเลย หมดวาระสุดท้ายของเราที่ช่วยโลก พากันเข้าใจแล้วหรือ เราช่วยจนสุดขีดของ
เรา เราไม่เอาอะไร ติดดินอยู่ทั้งวันทั้งคืนนี้เพื่อโลกทั้งนั้น ไม่มีอะไรที่จะเพื่อเรา เราพูด
จริง ๆ นี่ละธรรมะการปฏิบัติธรรม ถ้างได้พอพออย่างนั้น สามโลกธาตุไม่มีอะไรที่จะ

มาติดไม้ติดมือ ที่จะกำไม่มี แบทลอด แบทด้วยความเมตตาสงสาร ไปที่ไหนมาที่ไหน เคลื่อนไหวไปไหน มีแต่ไปด้วยความเมตตาสงสาร เราไม่ได้ไปเอาอะไรทั้งนั้น ใครบริจาคมากน้อยๆ ออกเพื่อโลกทั้งนั้น สำหรับเพื่อเราไม่มี จตุปัจจัยไทยทานในวัดนี้ สละออกหมดๆ ผู้ที่ยากจนเข็ญใจมีมาก เราเหลือเพื่อจะกินไปหาอะไร นั้น เหตุผลกลไกของอรรถของธรรมมีอยู่เดินตามนั้นซิ นี่ก็ช่วยตลอดเวลา

เมื่อคืนนี้ค่อยดี เทียงคืนไปแล้วรู้สึกมันค่อยคลี่คลายธาตุขันธ์ เมื่อคืนนี้ค่อยเบา ลง มันจะค่อยเปลี่ยนไปในทางที่ดี ดูว่าค่อยดีขึ้น เพราะฉะนั้นยาจึงเริ่มฉับ ฉับแล้วก็พิจารณาด้วย ไม่ได้แบบปรนปรือ ใครจะเอาอะไรมาให้มากน้อยธรรมต้องพิจารณาตลอด เป็นเรื่องของธรรมเรื่องของเราเอง ไม่มีคำว่าปรนปรือ อันนั้นก็ดีอันนี้เข้าทำอันนั้นเข้าทำตายได้นะ ตายเพราะของเข้าทำนั้นละ ต้องพิจารณาให้เรียบร้อยก่อน

ที่เทศน์ทุกวันนี้ออกจากความจริงนะ ความจำไม่เป็นท่า เรียนมามากน้อยลืมหมดๆ นอกจากเทศน์ไปสัมผัสเล็กน้อยก็ดึงออกมา สัมผัสที่ไหนที่เรียนมาตั้งมานิดหน่อย แต่หลักใหญ่อยู่ที่หัวใจ ออกจากหัวใจทั้งนั้นผิงๆ พอจบแล้วหายใจเป็นโลก สุธัญญโต โลก ไปหมดเลย จำให้ดี สุธัญญโต โลกั ทัั้งๆ ที่วัตถุทั้งหลายเต็ม สู้ความว่างไม่ได้ ความว่างคือจิตที่ว่างเสียอย่างเดียวครอบโลกธาตุ จึงเรียกว่า สุธัญญโต โลกั

โมฆราชเธอจงมีสติพิจารณาโลกให้เป็นของสูญเปล่า สูญเปล่าหมดอย่าว่าแต่พระโมฆราชเลย องค์ใดที่เข้าไปจุดนั้นแล้วถอนอัตตานุทิฎฐิ ความเห็นวาทนว่าตัวที่เป็น ก้างขวางคอกออกเสียหมดแล้วโลกนี้ว่างโดยหลักธรรมชาติ ความหมาย นั้นละสุขที่สุด อยู่คนเดียวไปคนเดียวสุขที่สุดไม่มีอะไรวน ถ้าอันนั้นมาเกี่ยวข้องอันนั้นมาติดต่อ มันยุ่งเข้าใจไหม อยู่คนเดียวตลอด คือไม่มีสมมุติเข้าไปยุ่งเลย นั้นละท่านว่าว่าง เข้าใจ ไปแล้วที่นี้

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz